

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3246/2023
19.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, др Илије Зиндовића, Весне Субић и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Урош Митровић, адвокат из ..., против тужене Специјалне болнице за цереброваскуларне болести „Свети Сава“ из Београда, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против става другог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1119/23 од 24.03.2023. године, у седници одржаној 19.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиле изјављена против става другог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1119/23 од 24.03.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против става другог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1119/23 од 24.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3463/21 од 22.09.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе као у поднеску тужиле од 24.03.2022. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужили у означеним периодима, на име разлике плате по основу рада у дане државних и верских празника, рада недељом, минулог рада, стимулације и прековременог рада, исплати појединачно опредељене месечне новчане износе са законском затезном каматом, као у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се обавезе тужена да јој на име накнаде за исхрану у току рада, за период од маја 2018. године закључно са мартом 2021. године, исплати појединачно опредељене месечне новчане износе са законском затезном каматом, као у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се обавезе тужена да јој на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од маја 2018. године закључно са априлом 2021. године, исплати појединачно опредељене месечне новчане износе са законском затезном каматом, као у овом ставу изреке. Ставом петим изреке, ослобођена је тужиле обавезе плаћања судских такси. Ставом шестим изреке, обавеза је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 66.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1119/23 од 24.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3463/21 од 22.09.2022. године у ставу првом, другом и шестом изреке. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3463/21 од 22.09.2022. године у ставу трећем и четвртом изреке. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви тужиље и тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против става другог изреке другостепене пресуде, тужила је благовремено изјавила посебну ревизију, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС , 55/14, 87/18, 18/20, 10/23-други закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиље, јер у овој парници није одступљено од судске праксе у којој је расправљено питање права запослених у јавним службама на исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. О овом правном питању, Врховни касациони суд је на седници Грађанског одељења одржаној 05.07.2022. године усвојио став, према коме запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава (којој категорији запослених припада тужила), остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог. Како су пресуде нижестепених судова у делу у коме је одлучено о захтеву тужиље за исплату ових накнада донете у складу са усаглашеном судском праксом, прихватање одлучивања о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 18.05.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиље није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**